

DRIFTS

[Artnews.lt](http://artnews.lt)

4 March 2026

2026 03 04

Debesų apimtis

Paulius Andriuškevičius

Agnės Juodvalkytės parodos „Volumes“ fragmentas. Lauryno Skeisgielos nuotr.

Agnės Juodvalkytės paroda „Apimtis“ surengta neįprastoje, meno pasaulyje dar menkai žinomoje erdvėje „Namukas“ Naujojoje Vilnioje – rajone, kuris, kaip žinia, nepasižymi ritmingu kultūriniu pulsu, tačiau tai tik dar svaresnė priežastis rengti parodą būtent čia, periferijoje. Įėjus į šaltą, vasario vėjų smelkiamą patalpą, apima jausmas, lyg kažkas čia kadaise gyveno – galbūt dar ne taip seniai, o Juodvalkytės kūriniai yra to praėjusio gyvenimo įrodymai. „Namuko“ aplinka atšiauroka, be apdailos, gaubiamą griuvėsių tvaiko. Išraiškingiausios jo dalys – sienos ir lubos. Jos sudarytos iš plonų lentelių, sukaltų įstrižai viena kitai, o tarpuose įstrigę grublėti tinko grumstai. Šis rombiškas raštas sukuria foną meno kūriniais, kurie tarytum plunksniniai ir kamuoliniai debesys įplaukė į šią pasaulio užmirštą vietą.

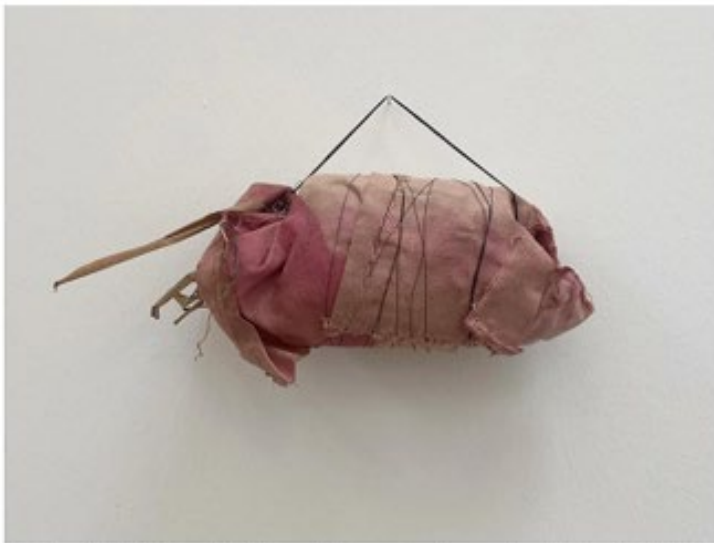
Nors parodą sudaro atskiri, didesni ir mažesni, kūriniai, instaliacija prašosi priimama kaip visuma. Ji užpildo apšiurusią aplinką ir įsupa lankytoją į parodos glėbį. „Apimties“ kūriniai veikia kitaip nei tie patys Juodvalkytės darbai galerijų aplinkoje: steriliuose baltuose kubuose jos abstrakcijos žioruoja kaip autonomiškai, individualūs gestai. Čia autorės audiniai tamptariai susisaistę su juos gaubiančia aplinka – jų ribos tarsi peržengiamos, o patys darbai ima vaidintis kaip neaiškaus pasakojimo artefaktai ar įkalčiai. Sunkiai nusakoma parodos nuotaika tarytum pakibusi ore, kaip, beje, ir keletas kūrinų: draugystės apyrankės primenančios spalvotų audinių atraižos ar kažką kito (ne kraują, ne prakaitą) sugėrę tvarsčiai.

To read more (in Lithuanian): [Debesų apimtis – 2026-03-04 – artnews.lt](http://artnews.lt)

Nešiojama perskaitoma bevaizdystė

Pokalbis su kuratore Violeta Mackialo knygos meno festivalio parodos „Link“ kontekste

Viktorija Mištautaitė

Agnė Juodvalkytė, „Vessel“, 2020 m. „Link“, parodos fragmentas. 2025 m. V. Mištautaitės nuotr.

Nešiojama perskaitoma bevaizdystė it kiekvieno mūsų atsiminimų talpykla. Nepaliečiama žvilgsniu, neužuodžiama, nepamatuojama, bet kasdien nešama. Lyg nuolat šalia savęs turėtume dar vieną kūną, vis pildomą, rašomą perrašomą ir be konteksto neturintį savo formos. Tas nešulėlis – kasdienė patyrimų bazė: surinktų, sudžiūvusių žiedlapių kuokštas ar gatvių, pritvinkusių galvių, dulkės, sėdančios į mus ir ant mūsų. Žodžiai – nešulys arba kupra – virsta vaizdiniais, padedančiais atrakinti, pažinti, pasiimti (svorio ar lengvumo).

Šiųmetėje knygos meno festivalio parodoje „Link“ kuratorės Violetos Mackialo tiriamasis žvilgsnis krypo į iliustracijos temą ir skyriais ją (at)rakino. Ši tema parodos kontekste iš nuolat lydinčios (žodį, mintį) ir įprasminančios tapo stipriai išsikerojusia šaknine sistema ar rūpesčio indu – matomu, talpiu ir dosniu vaizdų skaitytojams.

To read more (in Lithuanian): [Nešiojama perskaitoma bevaizdystė – 2026.01.30 – 7md.lt](#)

Agnė Juodvalkytė. C.Lüghausen nuotrauka

Pirmą kartą su Agne Juodvalkyte ir jos kūryba susidūriau 2020 m., kai karantino metu (jam vos atlaisvėjus) atlikau praktiką galerijoje „AV17“. Pamenu jautrią menininkę, efemeriškus kūrinius ir visiškai nepažintą bei negirdėtą kūrybą, kuri tuo metu užklojo galerijos erdves. Po kelerių metų galiausiai kalbamės ir pradėdu pažinti, nors nemažai išlieka tyloje, tačiau visa tai atitinka prieš akis (kartais vos, kaip sapnus) regimus kūrinius.

Emilija Vanagaitė: Pokalbį su Tavimi norėčiau pradėti nuo kūrinio, kurį turiu prieš save. Tai Tavo 2023 m. išleista knyga „ANSKA“. Šiuo vardu, kaip suprantu, buvo vadindama Tavo močiutė. Kas yra Anska tavo kūrybai ir jos kontekste?

Agnė Juodvalkytė: Kalbant apie knygą „ANSKA“, kurioje viskas yra ganėtinai abstraktu, manau, paminėčiau tokius pamatinius dalykus kaip geografija ir vieta, dažnai išskylančias atminties, tapatybės ir mito sąvokas. Mano meninėje praktikoje šios temos susipina, daug išreiškiama per spalvą ir formą.

Anska vardas irgi yra tarsi mitas, mano vaizduotės kūrinys, susijęs su močiutės Onos vardu ir atsiminimu, jog taip ją vadindavo šeima. Nors „ANSKOS“ puslapiuose juntama ramybė, juose taip pat tyko nuolatinis judėjimas, jausmų virpulys – ieškojimai, ilgesys ir troškimas susigražinti tai, kas prarasta.

To read more (in Lithuanian): [Vietos ir jausmai, kuriuose buvau, o gal dar būsiu. Interviu su Agne Juodvalkyte – 2025.08.11 – artnews.lt](#)

The new Radvila Palace exhibition shows all we should not do

Exhibition opening at 6 pm on Thursday, 13 March, 2025

The new exhibition of the Radvila Palace Art Museum of the LNMA, *Everything You Are Not Supposed to Do* stages an encounter of contemporary female artists with the historical painting tradition. The exhibition of contemporary art, opening at 6 pm 13 March, hones in on the artwork by female artists, which the exhibition curator Monika Kalinauskaitė embeds into the exhibit of the museums' historical painting. The opening event will symbolically celebrate the encounter of the old and new by a performance from the Lithuanian Queer Archive išgirsti.

Each piece selected for the exhibition interacts with the themes and stories by the old masters, testing their boundaries as they do. For instance, the video *Songs from Compost* (2020) by Eglė Budvytytė (with Marija Olšauskaite and Julija Steponaitytė) presents an image of expansive nature defiant of any usual categories, while Agnė Juodvalkytė's painting *(Y)Wedding* (2021) shows a traditional phenomenon rendered by traditional media, which, however, becomes a work of abstract mood refusing to be labelled. The works "invading" the permanent museum's exhibition challenge the boundaries of similar social, political, personal or natural phenomena, inviting to take a free and somewhat rebellious look at them – not necessarily in a generally acceptable way.

To read more (in English or Lithuanian): [The new Radvila Palace exhibition shows all we should not do – 2025.03.13 – lndm.lt](http://lndm.lt)

Riba tarp grožio ir mirties

Agnės Juodvalkytės paroda „Anska“ Vilniaus fotografijos galerijoje

Paulina Blažytė

Agnė Juodvalkytė, „Ghost 2“. 2020 m. „Anska“, parodos fragmentas. 2024 m. A. Valiaugos nuotr.

Internete ieškodama daugiau informacijos apie menininkę Agnę Juodvalkytę, MO puslapyje jos lakoniškame dosjė randu įvardinimą „tapytoja“. Tačiau tai ne visai tikslus apibūdinimas – jos kūrybos spektras pernelyg platus, kad vien šito žodžio būtų gana: prie tapybos glaudžiasi ir objektų gamyba, archyvinės medžiagos naudojimas, ir, žinoma, fotografija. Vilniaus fotografijos galerijoje veikianti paroda „Anska“ koncentruojasi į pastarosios medijos eksploatavimą, tačiau truputį naudojama ir archyvinė medžiaga (tiksliau, viena nuotrauka, įamžinanti kūrėjos močiutę, už rankos besivedančią mažą mergaitę), o eksponuojamuose darbuose taip pat yra užuominų ir į pačią tapybą bei objektus. Kaip rašoma parodos anotacijoje, fotografijomis čia apžvelgiama pastarųjų metų Juodvalkytės kūryba ir kartu kuriamas juslinis prisiminimų pasaulis, leidžiantis lankytojui pakeliauti po menininkės dirbtuvę.

Menininkė Agnė Kulbytė taip pat rašo: „Anska“ parodoje nėra vienos istorijos. Jų fotografijose susipina daug. [...] Atminties ir tapatybės temas menininkė vysto remdamasi senelės pasakojimais apie deportaciją, kai artimieji buvo išvežti į Sibirą, kur gimė ir jos mama.“ Toliau – poetiški ir daug žodžių nereikalaujantys išpūdžiai, gana gerai nusakantys pačią parodą.

Čia taip pat nėra daugžodžiaujama, vadovaujamas ne konkrečiais teiginiais ar vaizdiniais, bet abstrakčia, kartkartėmis tik sufleruojančia, o kitais kartais visai sunkiai identifikuojama vaizdinija, paremta formomis, spalvomis ir nuojautomis. Yra ir išsiliejusių dažų, augalų, gyvosios gamtos, atspindžių, voratinklių. Svarbią vietą užima tekstilė, kuri tiek fiziniame pasaulyje, tiek Juodvalkytės fotografijose geba egzistuoti įvairiomis formomis.

Tokie atvaizdai primena vaiko pasaulį, kai žvilgsnis užkliūva ir pasilieka prie iš pažiūros neypatingų kasdienių detalių ir jas paverčia kažkuo magišku. Kaip gražiai blizga tie voratinkliai, koks saulės blyksnis prasiskverbia iš už lango ir sužiba gėlėse! Tas audinys primena kažkokio augalo lapą, o koks kraupus tas lauke už rankovių pakabintas švarkas! Viskas lyg pirmą kartą. Net pasirinkti rakursai mane verčia galvoti apie vaiko žvilgsnį, kai gulėdama ant lovos kaime mataruodavai kojomis ir žiūrėdavai pro langą ar pakreipdavai galvą ir visas vaizdas pasislinkdavo, o pasaulis akimirksniu imdavo atrodyti tarsi naujas, kitas. Ir dar ta šviesa – kaip amžinomis tuometinėmis vasaromis.

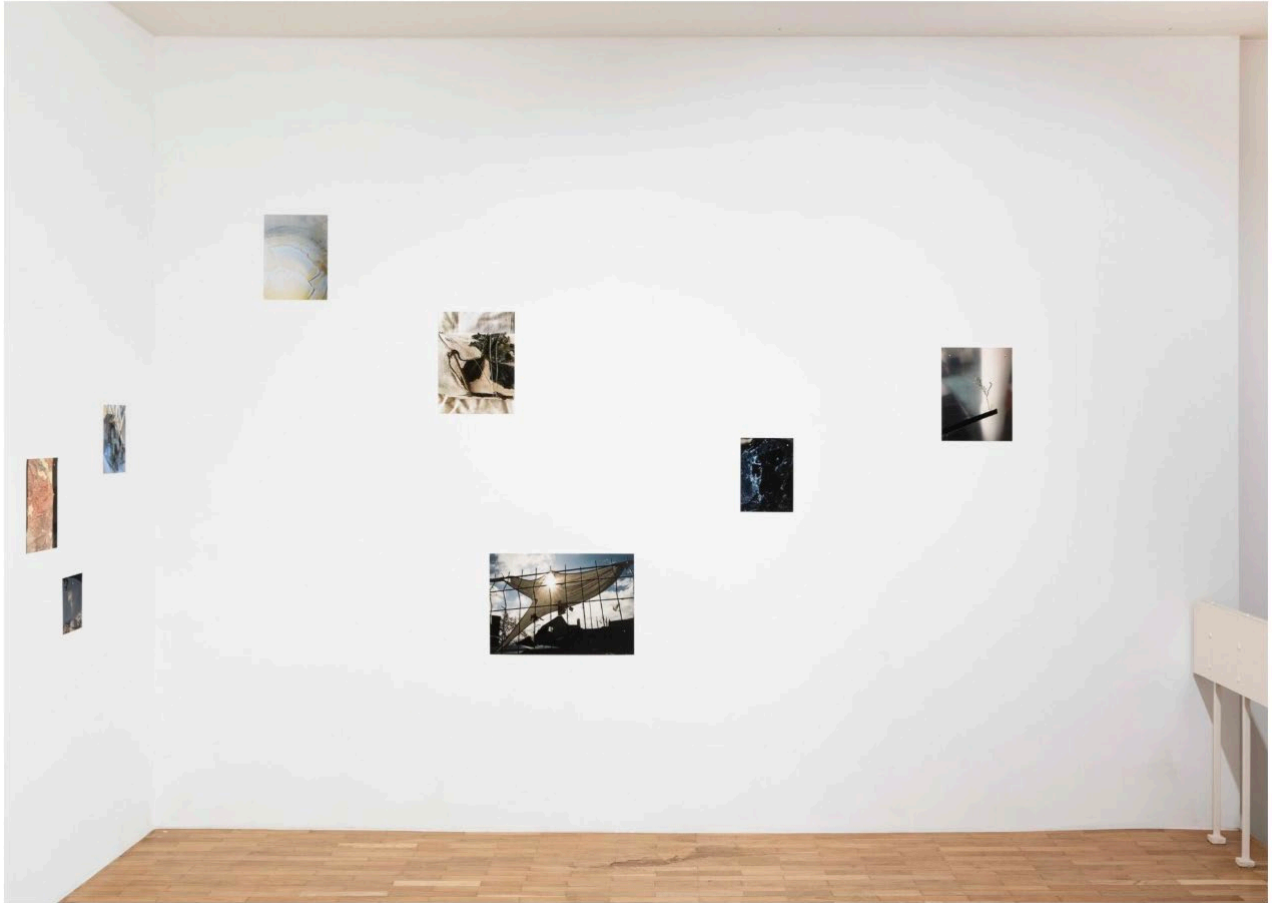
Tokios asociacijos nestebina, nes paroda glaudžiai susijusi su autorės močiute. O kas gi yra vaikystė, jei ne laikas, praleistas su seneliais? Ir kaip ta vaikystė staiga sudreba, o kai kuriems ir visai baigiasi, kai jų nebelieka. Mistiškai skamba žodis „Anska“, galintis priminti iš kurios nors skandinavų kalbos kildinamą terminą ar burtažodį. Iš tiesų taip buvo vadinama menininkės močiutė Ona Jatkauskienė (1923–2021), kurios atminimui skirta ir to paties pavadinimo knyga, eksponuojama parodoje.

To read more (in Lithuanian): [Riba tarp grožio ir mirties – 2024.12.13 – 7md.lt](https://www.7md.lt/ribas-tarp-grozio-ir-mirties-2024-12-13/)

Photos by Philippe Gerlach

Photo reportage from the exhibition 'Anska' by Agnė Juodvalkytė at the Vilnius Photography Gallery

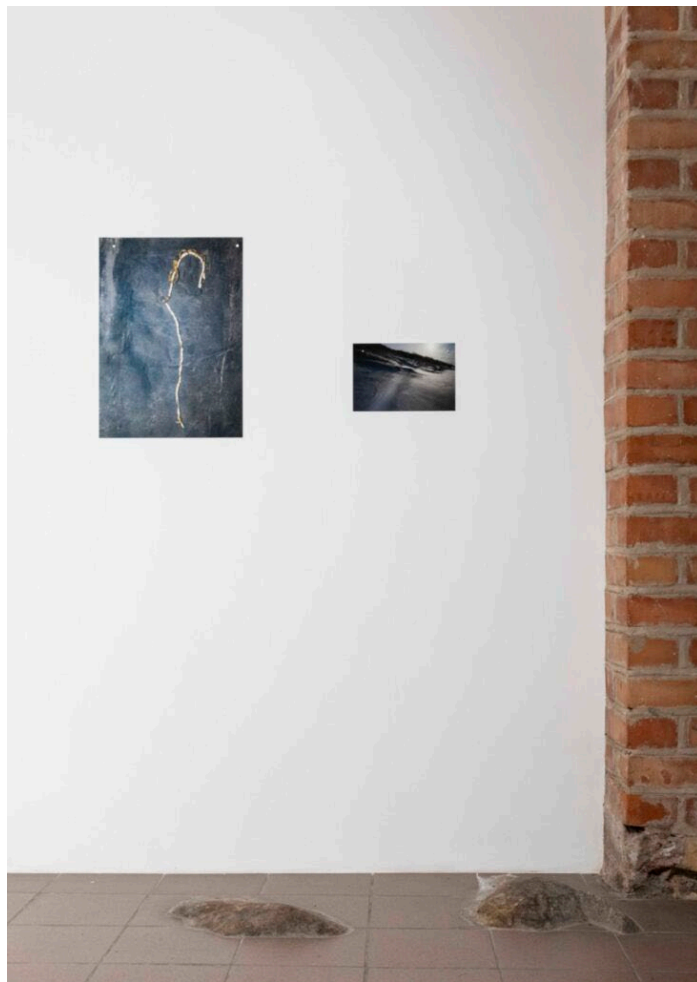
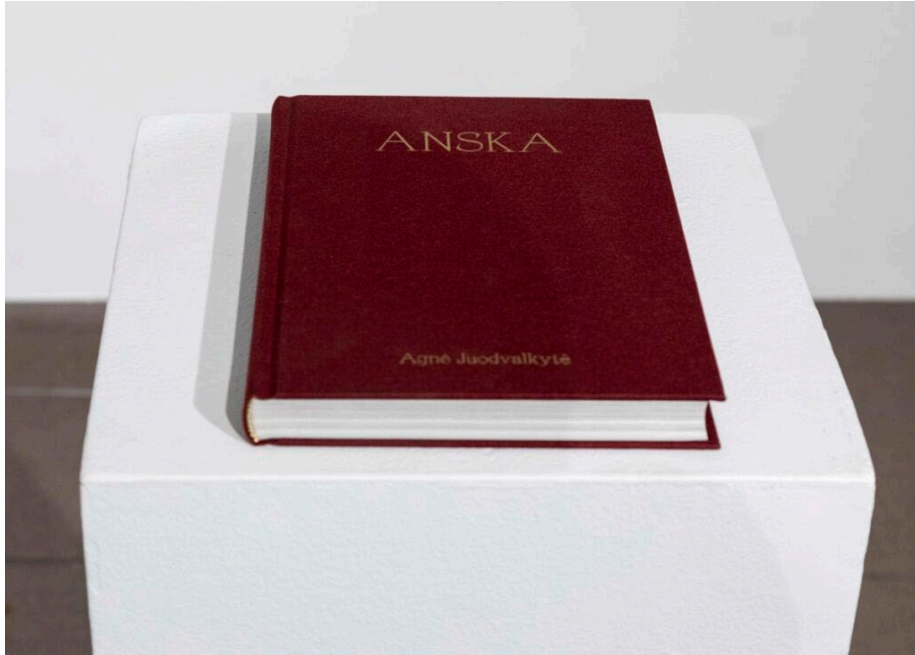
November 19, 2024
Author Echo Gone Wrong
Published in [Photo / Video from Lithuania](#)

Until December 14, the exhibition 'Anska' by Agnė Juodvalkytė is open at the Vilnius Photography Gallery (Stiklių str. 4, Vilnius).

The title of the show, 'Anska', a Lithuanian term of endearment referring to the artist's grandmother, sets and defines the symbolic space of the exhibition that is centered around the complex nature of memory and the imaginary act of remembering.

Agnė Juodvalkytė is a visual artist living in Berlin and Vilnius. Her practice is focused on abstract painting and textiles mostly. She received BA in Painting at the Vilnius Academy of Arts (2010) and studied Visual Arts in Spain at the Universidad de Castilla La Mancha (UCLM, Cuenca). Her recent shows include solo exhibition "Tools for the Future" at the Enter Art Space, Aarhus, Denmark (2023); "Tools for the Future"(ANSKA), Galerie Bernau, Germany (2022).; "Sweet Dreams Foundation" at Nida Art Colony, Lithuania (2022); "Gathering", Atletika gallery, Vilnius, Lithuania (2021); "ANSKA", Blake & Vargas gallery in Berlin (2021); group show Audra, Pamario gallery, Juodkrantė, Lithuania (2021); "Cosmic Thread" at the Enter Art Space, Aarhus, Denmark (2020); Terpė at AV17 gallery in Vilnius, Lithuania (2020).

To read more (in English): [Photo reportage from the exhibition 'Anska' by Agnė Juodvalkytė at the Vilnius Photography Gallery – 2024.11.19 – Echogonewrong.com](https://echogonewrong.com/en/photo-reportage-from-the-exhibition-anska-by-agne-juodvalkyte-at-the-vilnius-photography-gallery-2024.11.19/)

Picklebar.berlin

25 October 2024

ALL ONGOING UPCOMING ARCHIVE
BERLIN POP UP

Viktor Timofeev, Maria Kapajeva, Agnė Juodvalkytė, and Artūrs Punte, "Portable Landscapes: Reflections on Migration from the Baltic Region", panel discussion
25 October 2024, 18:30
[BERLIN](#), [COLLABORATIONS](#), [ARCHIVE](#)

"Portable Landscapes: Reflections on Migration from the Baltic Region" is proposed by the Latvian Centre for Contemporary Art (LCCA), in collaboration with the Kai Art Centre and the Mo Museum.

The event will bring together Baltic artists Viktor Timofeev, Maria Kapajeva, Agnė Juodvalkytė, and Artūrs Punte to explore contemporary issues of migration, identity, and language. Through discussions, performative gestures, and screenings, the artists will delve into the historical connections between migration and the region's past, examining its influence on current societal dynamics. Additionally, the event will address language as both an element of the migration experience and a lingering mark of Russian colonialism on the Baltic social and political landscape.

To read more (in English): [Viktor Timofeev, Maria Kapajeva, Agnė Juodvalkytė, and Artūrs Punte, "Portable Landscapes: Reflections on Migration from the Baltic Region", panel discussion – 2024.10.25 – Picklebar.berlin](#)

Dėmesingas ir kryptingas susitikimas su menu teigiamai veikia emocinę sveikatą. Meno kūriniai integruoja įvairius aspektus, yra daugiasluoksniai – būtent dėl to sąveika su jais turi gydomąją galią. Menas prakalbina ir padeda ugdyti atsparumą, gebėjimą susidoroti su kylančiais sunkumais ir sąmoningai veikti. Sustoję, išbūdami vidinę reakciją į kūrinį, leidžiame rasti įvairioms interpretacijoms, naujai suvokiame savo patirtį, pažvelgiame į pasaulį kitų akimis.

Iš vidaus – pirma menotyra ir psichologiją vienijanti tokio masto paroda Lietuvoje. Pasitelkę šias dvi disciplinas skatiname reflektuoti daugialypį meno kūrinio poveikį. Menotyros įrankiai padeda suprasti vizualinę kalbą, o psichologija nukreipia savianalizės link. Parodą lydintys klausimai lyg Ariadnės siūlas sujungia abi sritis – jie padeda išlaikyti žiūros ir mąstymo kryptį, ragina atsiverti ir patirti terapinį meno poveikį.

To read more (in Lithuanian): [Iš vidaus – 2024.10.12 – Mo.lt](http://Mo.lt)

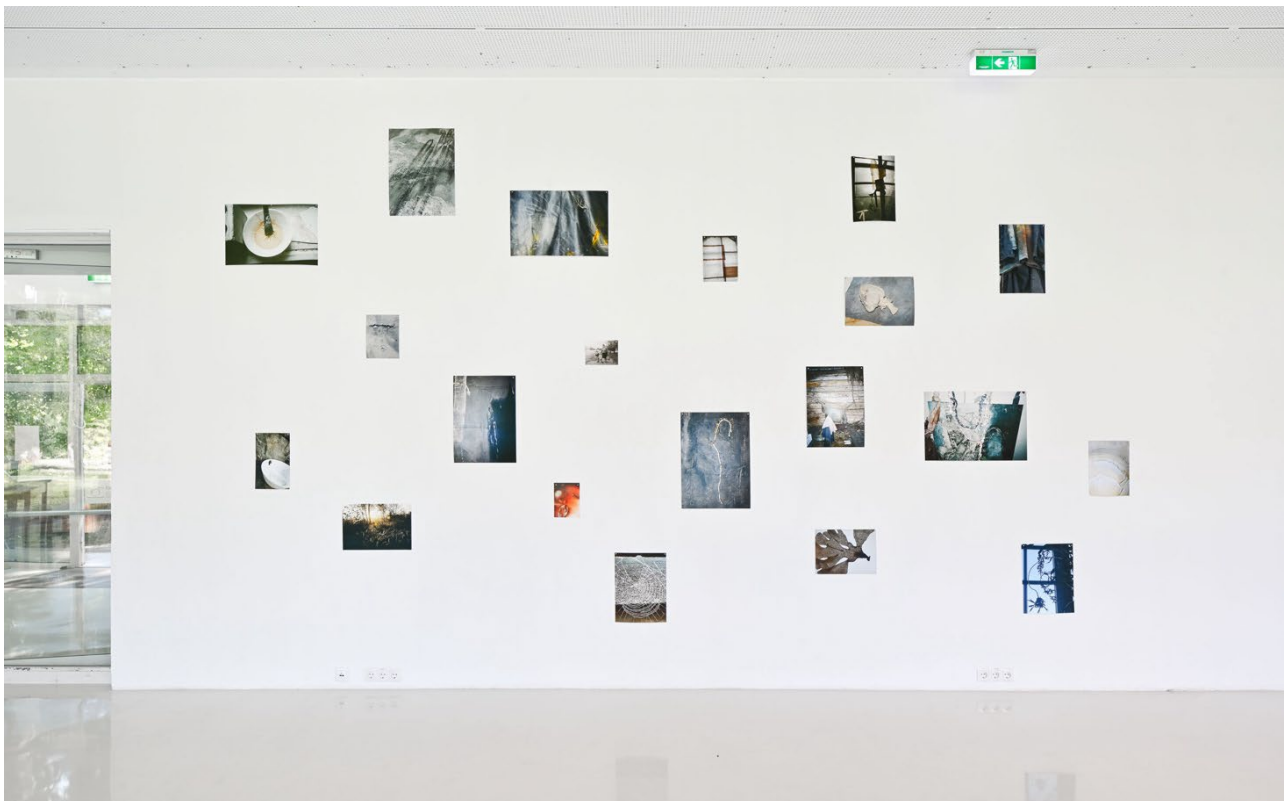
Exhibition

17.06.24 - 20.07.24, Tuesday - Saturday: 14:00 - 18:00

Entry: Free

FAM.

Is family the most human relationship? Certainly, it is a web that shapes who we are, how we feel, and how we respond to others. It is the place where emotions are tested and bonds are forged through shared experiences. Relationships within a family are a complex and crucial aspect of our lives whether it is with parents, siblings, extended family, or chosen family - these connections can drastically influence our well-being. However, dysfunctional patterns and transgenerational trauma stemming from conflict, violence, neglect, or abuse may well impact on these bonds. Not all families are ideal.

[Artnews.lt](http://artnews.lt)

29 June 2024

Photos by Philippe Gerlach

2023 06 29

Magiški paviršiai. Agnės Juodvalkytės paroda „Omen“ galerijoje „Drifts“

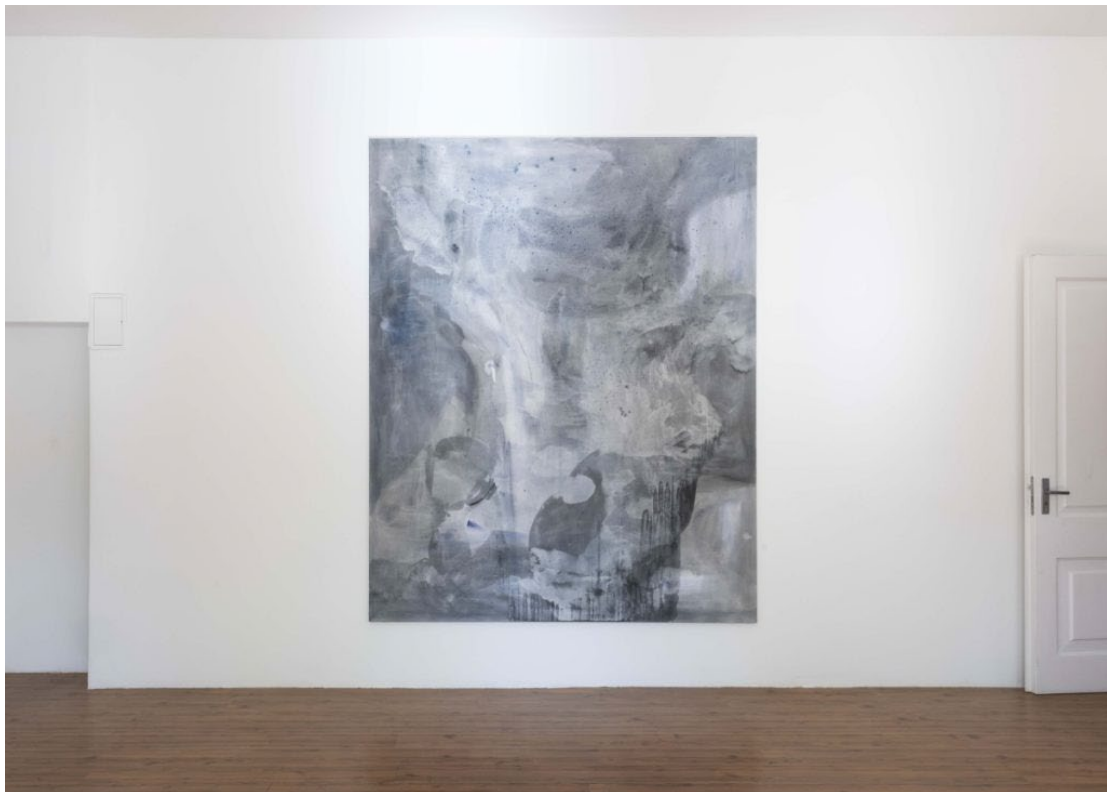
Viltė Visockaitė

Gegužės 11 d. „Drifts“ galerijoje Vilniuje buvo atidaryta menininkės Agnės Juodvalkytės personalinė abstrakčių ir tekstilės paroda „Omen“. Parodos kuratorės Monikos Lipšic tekste randama keletas raktažodžių – ženklas, pranašas, prietaras -> žinia, apibrėžiančių parodos ir pačių kūrinių interpretavimo kryptį, kad ir kokia taki ji bebūtų. Šių sąvokų apibrėžimai leistų mums nepaklysti maginio mąstymo vingiuose. Parodos pavadinimas yra lotynų kalbos kilmės žodis „omen“, reiškiantis ženklą, susijusį su koku nors ateities įvykiu.

Ženkilai gali būti palankūs arba nepalankūs, jie gali atsirasti spontaniškai arba jų gali būti ieškoma taikant daugybę būrimo metodų. Tuo tarpu prietaras yra tikėjimas, kurį skatina įsitikinimas, kad gyvenimą valdo įvairios nepaaiškinamos galios ir jėgos. Todėl prietaringi žmonės dažnai ieško ženklų, leidžiančių nuspėti ateitį ir apsisaugoti nuo nelaimių. Pranašystė (pranašas iš graikų k. – „tas, kuris kalba anksčiau“) yra žinia, kuri perduodama dangiškų, šventų galių dėka. Šios sąvokos, nors šiuolaikinėje visuomenėje neretai turi prastą reputaciją ir yra spekuliacijų šaltinis, vis dar gajos ir (nepastebimai) veikiančios pasaulio supratimą. Atrodo, kad paslapties šydas apgaubia parodą ir verčia trūkinėti racionalumo ir aiškumo giją, kuri yra itin ryški kasdienybės dalis.

Dilgėlių lapai, ciberžolė, verpalai, pelenai, gėlių sėklos, grafito dulkės, žiedai ir šaknys, riešutmedis, medvilnės atraižos ir skutai – menininkės A. Juodvalkytės naudojamos medžiagos, nugulančios ant drobės, o kartais, persipynusios su užuolaidos ar paklodės paviršiumi, tampa atskiru kūrinium. Svarbus yra rituališkas rankos judesys, paveiktas susikaupimo ir meditatyvios būsenos, kurio metu tekstilė sukama, lenkiama, siuvama ar plaikstoma – taip iššaukianti draperišką pathos[1]. Medžiagų alchemines transformacijas užtikrina gamtos energija – saulė, vėjas ir vanduo ar net mėnulio fazės – kaip savotiškas atanoras[2] ar stabilus nekintantis katalizatorius: džiovinantys, spalvą lemiantys, tekstūrą keičiantys, laiko įspaudus paliekantys elementai. Šios transformacijos, nulemtos atsitiktinumų, kuria virpinančią atmosferą, kurioje susilieja gamta, laikas ir šviesa bei šiek tiek mistikos.

A. Juodvalkytės eksperimentinė praktika su medžiagomis ir pasitikėjimas gamtos elementais, kaip galutinio rezultato lėmėjais, primena vokiečių menininko Sigmar Polke kartu su Franku Auerbachu 42-ojoje Venecijos bienalėje 1986 m. pristatytą projektą „Athanos“, kuris laimėjo Auksinį liūtą. Polkė kūrė didelio formato gesto tapybos darbus, kurie apjungdavo figūratyvinius motyvus ir abstrakciją. Nuo 1980-ųjų menininkas pradėjo eksperimentuoti su skirtingomis medžiagomis, kartais ir nuodingomis, tokiomis kaip gyvsidabris ar arsenas, maišė jas su pigmentų tirpikliais, lakais ir dervomis, taip kurdamas neįprastas chemines reakcijas. Jo medžiagų arsenale netrūko organinių ir mineralinių pigmentų, pavyzdžiui, kobalto chlorido, azurito, malachito, raudono ir geltono orpimento.

Šie pigmentai nuo saulės ir drėgmės keičiasi ir taip suteikia kūriniai virsmo savybę. Pasak Vokietijos paviljono minėtoje Venecijos bienalėje kuratoriaus Dierk Stemmler, tokios alchemijos tikslas yra praplėsti laiko ir erdvės suvokimą naudojant įvairius reagentus ir spalvų utopijas. Šiame kontekste alchemija veikia kaip pasaulio suvokimo metafora, kuri skatina imlumą ir atvirumą nežinomai bei vaizduotei.

Nežinomybės įtrūkių, įkraunančių vaizduotę, gausu ir A. Juodvalkytės parodoje. Laikas transformuojasi ir tampa medžiaginis – išgrynintas ir užfiksuotas, jis kūrinuose leidžia pamatyti praeities įvykius ir, atsirenkant palankiausias ženklus, užsitikrinti ateitį. Pirmoje salėje vyrauja šaltumas – pilki, mėlyni ir juodi tonai šaukiasi mėnulio pranašysčių, dažų sluoksniavimas kuria tamsos ir neišmatuojamo gylio įspūdį. Tuo tarpu kitoje salėje, kuri veikia kaip atsvara pastarajai, jaučiamas jaukumas – dominuoja šiltos spalvos, kabanti ir kartais nuo karto suplevėsuojanti tekstilė hipnotizuoja ir palengva įtraukia į žemės veikimo lauką. Nežinios įtrūkiai kaip ateities atspindžiai nujaučiami ir kūrinių pavadinimuose: tai atskleidžia neįprastas kilmininko linksnio naudojimas („Nakties“, „Ugnies“, „Pavasario“); ar raidės, pavyzdžiui, Y, slepiančios nuo žiūrovo dalį prasmės. Tokių įtrūkių įsisąmoninimas yra būdas panaikinti priešpriešą tarp žinojimo ir nežinojimo bei sukurti saugią erdvę šių dviejų būsenų egzistavimui.

Įvairios egzotiškos tradicijos, pavyzdžiui, būrimas ir kerai, astrologija, alchemija, amuletai, priklausančios magiškai pasaulėžiūrai, yra senesnės nei Europoje įsivyravusi religija bei mokslas. Šios išlikusios praktikos skatina holistinį žmogaus, gamtos, planetos ir kosmoso santykio suvokimą, ypatingai svarbų šiuo metu, kai įsigalėjęs antropoceniškas požiūris lemia žmogaus santykio su aplinka nuvertėjimą[4]. A. Juodvalkytės kūrybinė prieiga yra ypač intuityvi, ritualinė ir anachronistinė, atverianti galimybę apsvarstyti santykį su tuo, kas dar nežinoma, su ateitimi, su gamta ir su tuo, kaip eina laikas, keičiantis viską aplinkui.

To read more (In Lithuanian): [Magiški paviršiai. Agnės Juodvalkytės paroda „Omen“ galerijoje „Drifts“ – 2023.06.29 – Artnews.lt](#)

Photos by Philippe Gerlach

Fetišas, poezija ir lėtas laikas

Vilniaus parodų apžvalga

Rosana Lukauskaitė

Specialistai teigia, kad vaikščioti atbulomis labai naudinga sveikatai: tai stiprina organizmą, gerina pusiausvyrą ir paaštrina refleksus. Apie parodų lankymo teigiamą poveikį skaitytojams priminti turbūt net nereikėtų – tai stimuliuoja mūsų smegenis, skatina kritinį mąstymą ir kūrybingumą, plečia suvokimą apie pasaulį. Svarbu pačiose parodų salėse nevaikščioti atatupstiemis, kad kūrybinių sugadinimas nesukeltų sveikatos problemų ir lankytojams, ir parodų organizatoriams.

Galerijos „Drifts“ erdvėje personalinėje parodoje „Omen“ (iki birželio 30 d.) pristatomi Agnės Juodvalkytės tekstilės ir abstrakčios tapybos kūriniai, kuriuose vaizduojamas intuityvus, neskubantis laikas ir tarpinės būsenos. Kūriniai atspindi fenomeną, apibūdinantį erdvės koncepciją, „topografijos posūkis“ (angl. topographical turn), kurį pirmoji įvardijo vokiečių literatūros profesorė Sigrid Weigel.

Čia domimasi kultūrinėmis ir techninėmis erdvės reprezentacijomis, tyrinėjama topografinio ir kartografinio vaizdavimo reikšmė erdvėje. Įprasčiausias metodas vaizduoti erdvę yra braižyti žemėlapius, tačiau topografiniai žemėlapiai apima ne vien erdvės, bet ir laiko perspektyvą. Todėl topografinį posūkį galima išvelgti ir atmosferiškoje Juodvalkytės tapyboje, kurioje savotiškai tyrinėjami atsiminimų klodai, pereinantys į abstraktesnę žiūrą, pirminę patirtį išverčiančią į aukštesnius jos lygius.

Parodos „Omen“ kūriniai tarsi klausia, kaip sąmonė sukuria žmogaus pasaulio tikroviškumą, kaip pelkė ar kalvos už namų virsta laiko išgyvenimu, o vestuvės, kitos šeimos šventės ar kokia ypatinga diena gali tapti sąmonės peizažo dalimi. Daugiaklodis ir daugiakryptis sąmonės turinys išlukština laiko ir erdvės sąsajas praeities, dabarties ir ateities kontekstuose. Patys save galime pradėti suvokti kaip kažkieno atmintyje esančius įšaldytus erdvės ir laiko atsiminimus. Tokio mąstymo paveikti laiką galime įsivaizduoti ir tekantį atbulai. Pasaulis kaip visuma tada suvokiamas kaip besimainantys erdvėlaikinės begalybės pavidalai. Kiekvienam suvokėjui po atskirą visatą su savais fizikos dėsniais ir koegzistuojančiu laiku, kurį Agnės Juodvalkytės kūryboje galima suprasti kaip dabarties, praeities ir ateities susiliejamą, kai nebelieka griežtai apibrėžtų laiko ribų, – tai leidžia žiūrovui papildyti ir pratęsti drobių pasakojimą savo patirtimis.

To read more (In Lithuanian): [Fetišas, poezija ir lėtas laikas – 2023.05.19 – 7md.lt](https://www.7md.lt/fetisas-poezija-ir-letas-laikas-2023-05-19-7md.lt)

Interview with Agnė Juodvalkytė

by Frederiek Weda

Agnė Juodvalkytė - Tools for the Future (ANSKA)

18.06 – 30.07.2022 Galerie Bernau

Describe your work/practice.

My practice is very intuitive. Regardless of whether I'm working on a painting or an object, I have the same approach. My focus is on abstract painting, but textile also has an important role in my practice. I often switch between these two media.

Now I work directly on the wall. It's very physical. Every detail resembles the whole. My process is slow, so I need my space every day, even if just briefly. Having a studio is essential: without it, I feel disoriented.

What is the first memory you have of your grandmother?

Though it's not my first memory of her, I do remember us weaving together. I held the yarn in my hands, whilst she would make the wool into a ball. It's a conversation, with rhythmic up and down movements with your wrists, so that the threads come off more easily.

This ritual stayed in my memory because we constantly collaborated. It's a non-verbal thing, a sensitive process, that gave me a lot. The time I spent on the farm, in nature, made a great impression on my imagination and has given me a lot of inspiration. I feel most relaxed and most interested in natural surroundings.

To read more (In English): [Interview with Agnė Juodvalkytė – 2022.06.18 – Galerie-bernaue.de](http://Galerie-bernaue.de/Interview-with-Agnė-Juodvalkytė-2022.06.18)

To read more (In German): [Interview mit Agnė Juodvalkytė – 2022.06.18 – Galerie-bernaue.de](http://Galerie-bernaue.de/Interview-mit-Agnė-Juodvalkytė-2022.06.18)

2021 10 21

Atletika, Vitebsko g. 21, 23, Vilnius

Agnès Juodvalkytės, Philippe Gerlach ir Brian Pyle instaliacija ir garso performansas „Susibūrimas“ galerijoje „Atletika“

Spalio 21 d. 19 val. galerijoje „Atletika“ Vilniuje pristatoma menininkų Agnès Juodvalkytės, Philippe Gerlach ir garso atlikėjo Brian Pyle (Junk DNA) instaliacija ir garso performansas „Susibūrimas“.

Agnès Juodvalkytės ir Philippe Gerlach kūrinius galerijoje „Atletika“ bus galima apžiūrėti iki spalio 26 d. Paskutinę instaliacijos veikimo dieną, spalio 26 d. 18 val. instaliacijoje vyks pokalbis/susitikimas su menininkais ir kuratore Monika Lipšic. Renginys yra menininkų rezidencijos Sodus 2123 dalis.

Agnė žvelgia į tekstilę kaip į tam tikrą struktūrą, per kurią galima suprasti kultūrą, istoriją ir technologijas. Menininkei svarbus kūrybinis procesas, kuriame ji dirba su įvairiomis medžiagomis, natūraliais pigmentais, grafito dulkėmis, naudoja rūbus, savo močiutės austus audinius, įvairius augalus. Dažnai antropomorfiški menininkės kūriniai prikelia praeities akimirkas dabartyje, tampa daugiamačiais artefaktais prasitęsiančiais ne tik erdvėje, bet ir laike.

To read more (In Lithuanian): [Agnès Juodvalkytės, Philippe Gerlach ir Brian Pyle instaliacija ir garso performansas „Susibūrimas“ galerijoje „Atletika“ – 2021.10.21 – Artnews.lt](http://artnews.lt)

[Artnews.lt](http://artnews.lt)

5 July 2021

2021 07 05

Grupinė paroda „Audra“ Pamario galerijoje

artnews.lt

Juodkrantėje esančioje Pamario galerijoje (L. Rėzos g. 3, Juodkrantė, Neringa) liepos 9 d. atidaroma paroda „Audra“, kurioje pristatomi kūriniai iš Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus kolekcijos greta šiuolaikinių menininkų kūrybos. Šiuos kūrinius jungia subtili erotikos tema ir jausmingumas – per formas, linijas, medžiagas ir idėjas.

Kaip audros kyla susidūrus priešingiems slėgiams, taip ir šioje parodoje ryškūs kontrastai. Į pasakų namelį ant marių kranto kviečia užėti ryškios „Lūpos“ (Monika Lipšic, 2020). Žaismingi Alexandros Zuckerman piešiniai „Popietė sode I“ ir „Popietė sode II“ (2021), sukurti šiai parodai ir nupiešti skaitmeniniu būdu pagal 2015 m. sukurtus piešinius, vaizduoja žaidžiančias moteris. Jie įkvėpti khokhlomos dekoravimo technikos, populiarios Rytų Europos ir slavų šalyje, tačiau perteikia ir Vidurio Rytų, kur dabar gyvena menininkė, nuotaiką. Tuo tarpu Agnės Juodvalkytės tapybos drobės „Be pavadinimo“ (2020) ir „Lygiadienio“ (2021) sukurtos lėtai ir nuolat permąstant drobės paviršių, susitelkus į visus teptuko ir dažų paliktus pėdsakus, spalvą, šviesą, „užsimirštant“ kūrybiniame procese.

To read more (In Lithuanian): [Grupinė paroda „Audra“ Pamario galerijoje – 2021.07.05 – Artnews.lt](http://artnews.lt)